

1. Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΕΝ Η ΠΑΝΔΗΜΙΑ

Το οικονομικό μας σύστημα στηρίζεται στην αρχή του κέρδους πάνω που τες ανάγκες της κοινότητας. Με την πανδημία εμφανώθηκε η ανεπάρκεια του καπιταλισμού να αντεπεξέλθει σε τούντες ανάγκες μέσα που λογικές ανταγωνισμού τζιαι κέρδους. Βλέπουμε τις τραγικές ελλείψεις στα νοσοκομεία ενώ το κράτος προσπαθεί να πείσει πως φταίει η ατομική ευθύνη, τζιαι παράλληλα εκφήκαν στην επιφάνεια φαινόμενα διαφθοράς, με το κράτος να απαντά με θράσος τζιαι αυταρχισμό, δικοτομική, ρατσιστική πολιτική τζιαι στέρηση ελευθεριών. Με άλλα λόγια αντί να φροντίσει για νοσοκομεία τζιαι φάρμακα το μόνο που έχουμε είναι μπάτσους, μπάτσους, μπάτσους.

2. ΟΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΝΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟ

Ζούμε μια οικονομική, υγειονομική, πολιτική κρίση. Οι κρίσεις δεν προέρχονται από λάθη, όπως προσπαθούν να μας πείσουν, αλλά αντιθέτως εν μέρος της φύσης του καπιταλισμού. Οι κρίσεις στον καπιταλισμό εν αναπόφευκτες τζιαι η ρίζα τους τοποθετείται στην εξής απλή αντίθεση: η δημιουργία κέρδους μέσω της εκμετάλλευσης των εργατών συγκρούεται με την δυνατότητα των εργατών να καταλώνουν τα προϊόντα που παράγουν, οδηγώντας νομοτελειακά σε οικονομικές κρίσεις. Υπάρχουν δηλαδή παραπάνω προϊόντα τζιαι υπηρεσίες που ότι μπορούν να καταναλωθούν, διότι τα αφεντικά για να αυξήσουν τα κέρδη τους μειώνουν τους μισθούς των εργατών. Το αποτέλεσμα εν οι ίδιοι να μην μπορούν να αγοράσουν τα προϊόντα που παράγουν. Δηλαδή το κέρδος των αφεντικών εν η εκμετάλλευση των εργατών/τριων λόγω του ότι ο μισθός τους εν αντανάκλα την πραγματική αξία της εργασίας τους. Οι κρίσεις όμως εν απαραίτητες για τον καπιταλισμό ώστε το σύστημα να αναδιοργανωθεί τζιαι να αναπροσαρμοστεί σε νέες συνθήκες. Μήπως τελικά κάποια που τα ακατανόητα μέτρα εν εξυπηρετούν την διαχείριση της πανδημίας αλλά μιας οικονομικής και πολιτικής κρίσης;

3. Ο ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ ΕΝ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Προφανώς το κράτος χρησιμοποιεί την πανδημία ως πρόσχημα για να ισοπεδώσει ατομικές τζιαι συλλογικές ελευθερίες αλλά τζιαι εργασιακά κεκτημένα που μέχρι τώρα εθεωρούνταν δεδομένα. Μέσω της αστυνομο-στρατιωτικής διαχείρισης είδαμε απαγόρευση διαδηλώσεων, προστίματα, curfew, κλείσιμό οδοφραγμάτων με τα αεροδρόμια ανοικτά, ταύτιση υγείας με έλεγχο τζιαι βαρβαρότητες στην Πουρνάρα.

4. Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΕΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Αρχικά, να αναφέρουμε πως η διαφθορά ένεν απλά ένα δίκτυο συμφερόντων κάποιας «κλίκας» αλλά αποτελεί ιδιαίτερη έκφραση των καπιταλιστικών σχέσεων τζιαι διαδικασιών. Η «διαφθορά» ένεν η εξαίρεση αλλά ο κανόνας του κυπριακού καπιταλισμού, ο οποίος εκφράζεται με πολλούς οικονομικούς, πολιτισμικούς τζιαι κοινωνικούς συσχετισμούς, δομημένοι με τρόπο που οι οικογενειακές τζιαι φιλικές σχέσεις παίζουν σημαντικό ρόλο στες κινήσεις των αφεντικών. Η διαφθορά τζιαι τα διαβατήρια ήταν μια κρατικά οργανωμένη απάντηση στην κρίση που εκδηλώθηκε το 2013. Η διαφθορά εν αδιαχώριστη που τη δικοτομική πολιτική, τα οικονομικά σκάνδαλα, τον θεσμικό ρατσισμό τζιαι τον κρατικό αυταρχισμό. Η διαφθορά εν εγγενές κομμάτι ενός συστήματος που εν βασισμένο στη δημιουργία κέρδους, τζιαι έτσι πρέπει να την αντιμετωπίσουμε.

5. ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ

Μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία οι ανισότητες μεγαλώνουν, οι διαχωρισμοί βαθυνίσκουν, η φτωχοποίηση, ο πόνος τζιαι οι θάνατοι αυξάνονται, οι συγκρούσεις εντείνονται. Το κράτος ως υπεύθυνος της διαχείρισης των τεράστιων ανισοτήτων επιλέγει μια διαχείριση με όρους αυταρχισμού, καταστολής, πενικρών ή ανύπαρκτων επιδομάτων τζιαι με πολλές δόσεις επίκλησης στο εθνικό συμφέρον τζιαι την εθνική άμυνα. Παράλληλα όμως, εκδηλώνονται αντιστάσεις απέναντι σε ούλλα τούτα. Ζούμε μέρες πρωτόγνωρης συνειδητοποίησης. Το «τέλος της ιστορίας» τελειώνει, μαζί με τις μέρες της αφθονίας τους. Οι αγώνες ανά το παγκόσμιο μπαίνουν σε νέα τροχιά, κάμνοντας κοινωνικά επιτακτικό να συζητούμε για τον καπιταλισμό τζιαι τις κρίσεις του. Στην Κύπρο, όπως τζιαι παγκόσμια, οι καταπιεσμένοι εξοργίζονται, συζητούν, οργανώνονται, διαμαρτύρονται. Η ιστορία, στες καπιταλιστικές κοινωνίες τζιαι ούλλες τες προηγούμενες, γράφεται από τους νικητές. Κάποτε όμως οι νικημένοι ανακτούν τη συνείδηση πως η μακρόχρονη, επίπονη ήττα τους εν απλά προσωρινή. Τζιαι τότε η ιστορία δεν γράφεται: γίνεται.